

Dosarul nr. 2ra-16/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. N. Mazur)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

DECIZIE

04 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând recursurile declarate de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale și XXXX, reprezentată de către avocatul Dorina Dilion,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale împotriva lui YYYY și XXXX, intervenienți accesorii Direcția pentru protecția drepturilor copilului Centru, municipiul Chișinău, Direcția pentru protecția drepturilor copilului Rîșcani, municipiul Chișinău și Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii cu privire la înapoierea copiilor la locul habitual de trai al acestora,

împotriva deciziei din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de către YYYY, a fost casată hotărârea din 05 februarie 2018 și a fost emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii

constată:

La data de 19 decembrie 2016 Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui YYYY și XXXX cu privire la înapoierea copiilor la locul habitual de trai al acestora.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, conform Hotărârii Guvernului RM nr. 691 din 17 noiembrie 2009 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei, structurii și efectivului-limită ale aparatului central al acestuia, acționează în calitate de autoritate centrală desemnată pentru implementarea prevederilor Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, obiectul căreia este de a asigura înapoierea imediată a copiilor deplasați sau reținuți ilicit în orice stat contractant, aceste state dorind să protejeze copilul, pe plan internațional, împotriva efectelor dăunătoare ale unei deplasări sau neînapoierei ilicite

și să întocmească proceduri în vederea garantării imediatei înapoieri a copilului în statul reședinței sale obișnuite.

A menționat că, la data de 03 august 2016, în adresa sa a parvenit sesizarea din partea Ministerului Justiției al României, prin care, în temeiul prevederilor art. 3 și 7 din Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980, a solicitat întreprinderea măsurilor pentru înapoierea imediată a copiilor yyyy și xxxx, reținuți ilegal de tatăl acestora în Republica Moldova, la locul reședinței obișnuite a copiilor în România.

A susținut că, în legătură cu faptul că, ambii părinți împreună cu copiii săi locuiau pe teritoriul României, XXXX a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui YYYY cu privire la desfacerea căsătoriei și stabilirea domiciliului copiilor minori, iar la data de 14 mai 2014, prin hotărâre, Judecătoria Iași a declarat desfăcută căsătoria încheiată între soți și a stabilit domiciliul copiilor menționați cu mama acestora.

A afirmat că, la data de 13 iulie 2015 YYYY a depus cerere de chemare în judecată împotriva XXXX, prin care a solicitat pronunțarea unei hotărâri, care să țină loc de acordul parental pentru a pleca cu copiii yyyy și xxxx în Republica Moldova în perioada 20 iulie - 31 august 2015, iar la data de 11 august 2015 Judecătoria Iași, prin hotărâre, a permis lui YYYY împreună cu copiii săi să călătorească în Republica Moldova în perioada 15 august - 31 august 2015.

A relevat că, la data de 22 august 2016, acționând în interesul superior al copilului și călăuzindu-se de prevederile Convenției enunțate, Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei, în scopul examinării situației copiilor, a sesizat autoritatea tutelară de la domiciliul actual al copiilor.

A invocat că, la data de 02 septembrie 2016 Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei a recepționat avizul nr. 3237 din 30 septembrie 2016 al Direcției municipale pentru protecția drepturilor copilului, în care ultima a constatat că, ambii copii doresc să locuiască și să studieze în mun. Chișinău, iar yyyy a depus două declarații referitor la locul de trai și atitudinea acestuia față de mamă.

A mai invocat că, din avizul enunțat mai rezultă că, YYYY, tatăl copiilor menționați, refuză înapoierea benevolă a copiilor la domiciliul acestora în or. Iași, România.

A declarat că, la momentul recepționării sesizării din partea Ministerului Justiției al României, dreptul de încredințare îl dețineau ambii părinți, însă acest drept i-a fost încălcat mamei copiilor de către tatăl acestora, fapt care a și stat la baza sesizării și solicitării de a fi aplicate prevederile Convenției respective.

A notat că, tatăl copiilor a primit permisiunea de a călători cu copiii săi în perioada 15 august - 31 august 2015, iar cererea de înapoiere a copiilor menționați a fost recepționată de către minister la data de 03 august 2016, într-un termen de mai puțin de un an de la neînapoierea copiilor.

A menționat că, atât Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei, în calitate de autoritate publică centrală în domeniul protecției drepturilor copilului, cât și autoritățile tutelare teritoriale sau locale nu sunt abilitate să hotărască asupra înapoierii copiilor vizați la locul habitual de trai al acestora.

A solicitat adoptarea unei hotărâri cu referire la cererea de înapoiere a copiilor, yyyy și xxxx, la locul habitual de trai al acestora în România, or. Iași, blocul G6, apartamentul nr. 14.

Prin încheierea protocolară din 02 februarie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru au fost atrași în proces Direcția pentru protecția drepturilor copilului Centru, mun. Chișinău și Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii în calitate de intervenienți accesorii.

Prin încheierea protocolară din 16 iunie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru a fost atrasă în proces Direcția pentru protecția drepturilor copilului Rîșcani, mun. Chișinău în calitate de intervenient accesoriu.

Prin încheierea din 24 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru a fost înlocuit în proces Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei cu succesorul său în drepturi Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

Prin hotărârea din 05 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru a fost admisă acțiunea depusă de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale și a fost dispusă înapoierea copiilor minori, yyyy și xxxx, la locul habitual de trai al acestora în România, or. Iași, str. Bradului, 21, blocul G6, apartamentul nr. 14.

Prin decizia din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de către YYYY, a fost casată hotărârea primei instanțe și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea depusă de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale a fost respinsă.

La data de 15 august 2018 Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală, deoarece instanța de apel nu și-a întemeiat decizia pe prevederile actelor legislative și normative și nici pe circumstanțele constatate, nici pe înscrisurile, probele cercetate în ședințele de judecată.

La data de 17 august 2018 XXXX, reprezentată de către avocatul Dorina Dilion, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel, aplicând eronat normele de drept material și dând o apreciere eronată probelor, precum și încălcând drepturile și libertățile fundamentale ale copilului, a concluzionat eronat asupra netemeinicii acțiunii.

A menționat că, instanța de apel a apreciat greșit interesul superior al copiilor, determinând că aceștia s-au integrat în noul său mediu.

A susținut că, instanța de apel a trecut cu vederea împrejurările faptice, în care copiii au revenit în Republica Moldova, or, din materialele dosarului rezultă că, Constantin Guțu a abuzat de dreptul copiilor la familie și abitație, aceștia, fiind la vârsta de 10 și 07 ani, i-a rupt din mediul obișnuit, unde copiii erau socializați, antrenați în procesul de instruire școlară și extrașcolară, fapt ce se confirmă prin următoarele înscrisurile: pozele foto, adevărurile eliberate de către instituția de

activități extrașcolare Iași, bonurile de plată pentru întreținerea materială a copiilor minori, concluziile medicale, etc.

A afirmat că, instanța de apel a ignorat faptul că, pînă la părăsirea locului lor habitual de trai în România, copiii au locuit permanent cu mama, iar XXXX și-a manifestat voința în sensul creșterii și educării copiilor, în timp ce tatăl acestora locuia separat de ei în Republica Moldova fără a-și onora obligațiunile părintești stabilite prin sentința civilă Iași în sensul achitării pensiei de întreținere a copiilor minori după desfacerea căsătoriei.

A relevat că, instanța de apel nu a constatat careva temeieri, care ar justifica neînapoierea acestora la locul lor habitual de trai în România, or, prin sentința civilă nr. 6918/2014 din 14 mai 2014 a Judecătoria Iași a fost determinat domiciliul copiilor minori, yyyy și xxxx cu mama lor, deci, oriunde ar fi să fie acesta, adoptarea unei asemenea soluții fiind precedată de evaluarea tuturor aspectelor legale și faptice în acest sens, precum: calitățile morale ale părintelui în grija căruia instanța judecătorească a determinat obligația de întreținere în natură, adică viața cotidiană a acestora cu toate aspectele corespunzătoare, condițiile de trai de care beneficiază părintele responsabil de întreținerea în natură a copiilor, mediul în care obișnuiau să se afle copiii pînă la desfacerea căsătoriei părinților și multe alte aspecte relevante la caz.

A invocat că, la adoptarea deciziei, instanța de apel în mod vădit a ignorat faptul că, copiii au fost reținuți artificial în Republica Moldova de către tatăl lor, nu la dorința acestora după cum se reiterează în decizie.

A mai invocat că, în această perioadă, mama copiilor, XXXX a întreprins acțiuni referitoare la situația creată de către intimat și, anume, s-a adresat la poliția de sector Iași (cererea din 25 septembrie 2015, copiii minori au părăsit hotarele țării); parchetul de pe lîngă Judecătoria Iași, Ministerul Justiției al României, Direcția drept internațional și cooperare judiciară (solicitarea privind contribuția la înapoierea copiilor minori în România); Direcția municipal pentru protecția drepturilor copilului (declarația mamei precum că îi este restricționat accesul la copii); Judecătoriile Centru și Rîscani, mun. Chișinău (cerere privind recunoașterea și încuviințarea spre executare a sentinței civile Iași cu privire la desfacerea căsătoriei și determinarea domiciliului copiilor minori cu mama lor); Autoritatea Centrală a Republicii Moldova privind răpirea internațională de minori (sesizare privind situația copiilor); Avocatul poporului din Republica Moldova (adresare cu privire la concilierea copiilor lor); Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii (adresare privind exercitarea abuzului psihologic de către Constantin Guțu față de minori).

A declarat că, instanța de apel nu a luat în considerare situația familială a minorilor și nici alte elemente importante cum ar fi situația psiho-emoțională a acestora.

A notat că, instanța de apel în mod conștient a omis de a evalua starea obiectivă a lucrurilor sub aspectul așa-zisului „refuz al minorilor de a pleca cu mama lor în România”, or, la caz, evidentă fiind prezența fenomenului de alienare

parentală, încât tatăl copiilor, prin denigrarea sistematică a imaginii mamei, le provoacă un impact grav asupra psihicului lor, obstrucționând relația lor cu mama.

A menționat că, în avizele de evaluare psihologică întocmite atât în România, cât și în Republica Moldova este clar specificat despre dependența psiho-emoțională a minorului față de tatăl său, fapt în totalitate ignorat de către instanța de apel la adoptarea deciziei.

A susținut că, audierea minorului yyyy la data de 08 noiembrie 2017 nu poate fi luată în considerare ca fiind efectiv manifestarea copilului, motivată de faptul că copilul a venit în instanță pentru a fi audiat însoțit de tatăl său, a susținut declarații foarte bine precizate raportat la vârsta, pe care o are, ceea ce indubitabil denotă influența tatălui asupra poziției minorului.

A afirmat că, copiii sunt foarte atașați de mama lor, însă în prezent ei au realmente o frică față de intimat și în prezența lui se comportă astfel încât să-i facă pe plac.

A relevat că, soluția instanței de apel este contrară practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, unde acest fenomen al răpirii minorilor, fără consimțământul celuilalt părinte, a fost condamnat în repetate rânduri în cauzele Monory versus România și Ungaria, Ignaccolo-Zenide versus România, Cauza Pini și Berlani, Manera și Atripaldi versus. România, Lafargue versus România, Kcegan versus Irlanda, Neulinger și Shuruk versus Elveția, Deak versus România și Marea Britanie.

În conformitate cu art. 440 alin. (2) Cod de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 19 decembrie 2018 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile întemeiate și care urmează a fi admise cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, la data de 11 iunie 2011 XXXX a înregistrat căsătoria cu YYYY. Din căsătorie au doi copii minori, yyyy și xxxx.

Prin sentința civilă nr. 6918/2014 din 14 mai 2014 a Judecătoriei Iași, România a fost declarată desfăcută prin acordul părților căsătoria înregistrată în mun. Chișinău între XXXX, domiciliată în or. Iași, str. Bradului, 21, bl. G6, mansarda, apartamentul nr. 14, cu domiciliul procesual ales în Iași, str. Zugravi, 21, bl. V1-3, scara C și YYYY, a fost dispus ca părinții să exercite în comun autoritatea părintească cu privire la minorii yyyy și xxxx, a fost stabilită locuința copiilor împreună cu mama lor și a fost stabilită obligația de întreținere în favoarea minorilor în natură pentru mama și în bani pentru tată.

La data de 02 iunie 2015 XXXX a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui YYYY, prin care a solicitat pronunțarea unei hotărâri, care să țină loc

de acord parental pentru a pleca cu minorii, yyyy și xxxx, în Republica Moldova în perioada 01 iulie - 30 august 2015.

Prin sentința civilă nr. 9443/2015 din 16 iulie 2015 a Judecătorei Iași, România a fost admisă în parte cererea formulată de către XXXX și a fost dispusă că, prezenta hotărâre ține loc de acord parental al lui YYYY pentru deplasarea minorilor în Republica Moldova în perioada 15 – 30 august 2015.

Ulterior, la data de 13 iulie 2015 YYYY a depus cerere de chemare în judecată împotriva XXXX, prin care a solicitat pronunțarea unei hotărâri, care să țină loc de acord parental pentru a pleca cu minorii, yyyy și xxxx în Republica Moldova în perioada 20 iulie 2015-31 august 2015.

Prin sentința civilă nr. 9645/2015 din 11 august 2015 a Judecătorei Iași, România a fost admisă în parte cererea formulată de către YYYY și a fost dispusă că, prezenta hotărâre ține loc de consimțământ al mamei XXXX pentru ca minorii să călătorească în Republica Moldova, în mun. Chișinău, împreună cu tatăl lor în perioada 15-31 august 2015.

Din materialele dosarului rezultă că, întrucât în termenul stabilit YYYY nu a întors copiii minori în România, la data 24 iunie 2016 XXXX a depus la organele competente ale României o cerere, prin care a solicitat aportul lor la înapoierea copiilor minori.

La data de 03 august 2016, în adresa Ministerului Muncii, Protecției Sociale și Familiei a parvenit sesizarea din partea Ministerului Justiției al României, prin care, în temeiul art. 3 și 7 din Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, a solicitat de a întreprinde măsuri pentru înapoierea imediată a copiilor yyyy și xxxx, reținuți ilegal de tatăl acestora în Republica Moldova.

Înaintând prezenta cerere de chemare în judecată, Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale a solicitat adoptarea unei hotărâri cu referire la cererea de înapoiere a copiilor, yyyy și xxxx, la locul habitual de trai al acestora în România, or. Iași, blocul G6, apartamentul nr. 14.

Prima instanță, fiind investită cu judecarea prezentei cauze, a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii, dispunând înapoierea copiilor minori, yyyy și xxxx la locul habitual de trai al acestora în România, or. Iași, str. Bradului, 21, blocul G6, apartamentul nr. 14.

Ulterior, instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelului declarat de către Constantin Guțu, a ajuns la concluzia temeiniciei acestuia, casând hotărârea primei instanțe și pronunțând o nouă hotărâre, prin care a respins acțiunea depusă de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, a ajuns la concluzia că, soluția dată de către instanța de apel este greșită.

Conform art. 1 din Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, prezenta convenție are drept obiect: a) de a asigura înapoierea imediată a copiilor deplasați sau reținuți ilicit în

orice stat contractant; b) de a face să se respecte efectiv în celelalte state contractante drepturile privind încredințarea și vizitarea, care există într-un stat contractant.

Conform art. 3 din Convenție, deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită: a) când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism acționând fie separat, fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat înaintea deplasării sau neînapoierii sale; și b) dacă la vremea deplasării sau neînapoierii acest drept era exercitat în mod efectiv, acționându-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitate, dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit. Dreptul privind încredințarea, vizat la lit. a), poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluia stat.

Conform art. 4 din Convenție, convenția se aplică oricărui copil care își avea reședința obișnuită într-un stat contractant imediat înainte de încălcarea drepturilor privind încredințarea sau vizitarea. Aplicarea convenției încetează când copilul atinge vârsta de 16 ani.

Art. 5 din Convenție prevede că, în înțelesul prezentei convenții: a) dreptul privind încredințarea include dreptul cu privire la îngrijirile convenite persoanei copilului și, îndeosebi, acela de a hotărî asupra locului reședinței sale; b) dreptul de vizitare include dreptul de a duce copilul pentru o perioadă limitată de timp în alt loc decât cel al reședinței sale obișnuite.

Conform art. 12 din Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii din 25 octombrie 1998, atunci când un copil a fost deplasat sau reținut ilicit, în sensul art. 3 al aceleiași Convenții și o perioadă de mai puțin de un an s-a scurs cu începere de la deplasare sau neînapoiere în momentul introducerii cererii înaintea autorității judiciare sau administrative a Statului contractant unde se află copilul, autoritatea sesizată dispune înapoierea sa imediată.

Autoritatea judiciară sau administrativă, sesizată fiind chiar după expirarea perioadei de un an prevăzute la alineatul precedent, urmează, de asemenea, să dispună înapoierea copilului, afară dacă nu se stabilește că copilul s-a integrat în noul său mediu.

Conform art. 14 din Convenție, pentru a stabili existența unei deplasări sau a unei neînapoieri ilicite în înțelesul art. 3, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat poate ține seama în mod direct de legea și de hotărârile judiciare sau administrative recunoscute sau nu în mod formal în statul în care se află reședința obișnuită a copilului, fără a recurge la procedurile specifice asupra dovedirii acestui drept sau pentru recunoașterea hotărârilor străine care ar fi altfel aplicabile.

După cum s-a menționat, tatăl copiilor, YYYY a primit permisiunea de a călători cu copiii săi în Republica Moldova în perioada 15 – 31 august 2015, însă la expirarea termenului indicat în sentințele civile nr. 9443/2015 din 16 iulie 2015 și nr. 9645/2015 din 11 august 2015 ale Judecătoriei Iași, România, acesta nu a întors copiii la locul de trai al mamei. Or, prin sentința civilă nr. 6918/2014 din 14 mai 2014 a Judecătoriei Iași, România a fost stabilită locuința copiilor împreună cu

mama lor, XXXX, domiciliată în Iași, str. Bradului,21, bl. G6, mansarda, apartamentul nr. 14.

Din materialele dosarului rezultă că, la data de 02 octombrie 2015 XXXX a depus în Judecătoria Centru, mun. Chișinău cerere cu privire la recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești pronunțată de către Judecătoria Iași, România la data de 14 mai 2014.

Prin încheierea din 06 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău a fost recunoscută și a fost încuviințată executarea pe teritoriul Republicii Moldova a sentinței civile nr. 6918/2014 din 14 mai 2014 a Judecătoriei Iași, România, prin care a fost declarată desfăcută prin acordul părților căsătoria înregistrată în mun. Chișinău între XXXX, domiciliată în or. Iași, str. Bradului,21, bl. G6, mansarda, apartamentul nr. 14, cu domiciliul procesual ales în Iași, str. Zugravi,21, bl. V1-3, scara C și YYYY, a fost dispus ca părinții să exercite în comun autoritatea părintească cu privire la minorii yyyy și xxxx, a fost stabilită locuința copiilor împreună cu mama lor și a fost stabilită obligația de întreținere în favoarea minorilor în natură pentru mama și în bani pentru tată.

Totodată, din materialele dosarului rezultă că, copiii minori yyyy și xxxx doresc să locuiască și cu mama XXXX, și cu tata YYYY.

La caz, se mai reține că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în hotărârea din 21 februarie 2012 în cauza Karrer împotriva României, a reiterat că, dreptul părintelui și al copilului de a se bucura unul de compania celuilalt constituie un element fundamental al vieții de familie și este protejat de art. 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, prima instanță, realizând o analiză detaliată a întregii situații de familie și a unei întregi serii de factori, în special de natură factuală, emoțională, psihologică și materială, precum și realizând o evaluare echilibrată și rezonabilă a intereselor copiilor, cu preocuparea constantă de a găsi cea mai bună soluție pentru aceștia, temeinic și legal a admis acțiunea și a dispus înapoierea copiilor minori, yyyy și xxxx la locul habitual de trai al acestora în România, or. Iași, str. Bradului,21, blocul G6, apartamentul nr. 14.

Prin prisma celor relatate, instanța de recurs conchide că, este neîntemeiată concluzia instanței de apel precum că, copiii s-au integrat deja în noul său mediu și nu există teme de înapoiere a acestora la locul habitual de trai al acestora în România, or. Iași, str. Bradului,21, bl. G6, apartamentul nr. 14.

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursurile, de a casa decizia instanței de apel și de a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admit recursurile declarate de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale și XXXX, reprezentată de către avocatul Dorina Dilion.

Se casează decizia din 29 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și se menține hotărârea din 05 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Ministerul Sănătății, Muncii și Protecției Sociale împotriva lui YYYY și XXXX, intervenienți accesorii Direcția pentru protecția drepturilor copilului Centru, municipiul Chișinău, Direcția pentru protecția drepturilor copilului Rîșcani, municipiul Chișinău și Centrul Național de Prevenire a Abuzului față de Copii cu privire la înapoierea copiilor la locul habitual de trai al acestora.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

judecătorii

Valeriu Doagă

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Mariana Pitic